

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 10	15. MAJ 1935	84. AARGANG

EN PROFETS ORD.

Af Præsident *Anthony W. Ivins.*

(Speciel Tilladelse har været givet til at offentliggøre Uddrag af Præsident Anthony W. Ivins Tale til Præstedømmet ved Generalkonferencen den 7. April 1934, og den har særlig Interesse nu, paa Grund af den elskede Leders Død, da den viser hans store Tro paa Kristi Evangelium, hans Opofrelse for sin Kirke, og udgør ogsaa en Hyldest til de Mænd, som har staaet og som endnu staar som Ledere af Kirken.)

Medens jeg har siddet her, har jeg tænkt paa mit eget Liv, mine Erfaringer og de Indtryk, som disse har efterladt hos mig.

Jeg var 13 Aar gammel, da jeg blev ordineret til Ældste i Kirken. Jeg kan aldrig glemme, hvor alvorligt dette nye Ansvar, som kom til mig, paavirkede mit Sind. Jeg husker endnu, at jeg tænkte, at jeg nu ikke længere kunde være mig selv, denne dødelige og menneskelige Dreng, som jeg var, som tænkte paa Ting, som angik mig selv, og jeg mente, at jeg ikke kunde tale, som naar jeg var mig selv, men jeg maatte helt og holdent gaa op i Kirkens Arbejde, for det syntes for mig, som om jeg ved at paatage mig dette Ansvar paa en vis Maade — naturligvis i meget ringe Grad — var en Del af Kirken selv. Jeg tænkte ved mig selv, om jeg gjorde noget forkert eller unyttigt, vilde andre Mennesker paa Grund

deraf tro, at det var Kirkens Frugter, som jeg var Medlem af. Om jeg sagde noget forkert, vilde de antage det for Kirkens Anskuelser. Jeg maatte leve, jeg maatte tale, og jeg maatte handle, som en Sidste Dages Hellig burde og skulde tale og handle. Dette Indtryk har aldrig nogesinde forladt mig.

Efterhaanden som jeg blev ældre og blev givet mere og mere Ansvar, kom det samme dybe Indtryk, som før nævnt, altid til mig. Naar jeg modtog et ansvarsfuldt Kald, følte jeg, at mine Pligter overfor Kirken blev større og større, og mine Pligter overfor mig selv blev mindre og mindre. I mine tidligere Aar var jeg blandt Mennesker, som ikke havde faaet Halvdelen af den religiøse Udvikling og Uddannelse, som vi har faaet, men de var dog gode Mennesker, og de var hengivne baade de, der tilhørte Kirken, og de, der ikke tilhorte Kirken. Jeg kom ogsaa blandt Mennesker, for hvem Religion næsten var noget ganske ukendt. Jeg saa dem beruset, og jeg horte dem sværge og bande, og jeg tænkte ved mig selv, at noget saadant maatte jeg ikke gøre mig skyldig i, om jeg onskede at blive lykkelig, og om jeg paa rette Maade skulde være i Stand til at repræsentere den Kirke, som jeg tilhørte. Jeg maatte være helt anderledes. Jeg mente, at Herren elskede Mennesker, som var lykkelige, og at han havde bestemt, at de skulde være lykkelige, og jeg vidste, at verdslige, timelige Ting og Øjeblikkets Nydelser aldrig i Længden vilde give nogen Lykke, for jeg saa saadanne Mennesker, som havde gjort disse Ting, angre og faa Samvittighedskvaler over at havde gjort sig skyldige i Overtrædelse af Love, som jeg mente, de burde forstaa.

Jeg kom til at elske den Kirke, som jeg er Medlem af. Jeg saa i den den mest fuldkomne Organisation, som Gud, vor Fader, havde givet os. Jeg saa i den den største sociale Organisation i hele Verden, fordi den forenede Mænd og Kvinder i forskellige Lande med forskellige Sprog i et Samfund af Brødre og Søstre. Jeg elskede den, fordi den i de Lærdomme, som den lærte, vejledte mig til at leve et bedre Liv, et retskaffent Liv. Jeg kunde ikke lyve og paa samme Tid forvente at skulle gaa fremad. Jeg kunde ikke tage det, som tilhorte en anden, og paastaa, at det var mit eget, fordi jeg vidste, at jeg i saadant Tilfælde vilde gøre Uret.

En stor Del af min Tid blev benyttet til at studere mig selv, at forsoge at forstaa mig selv og derefter kritisere mig selv, for paa denne Maade mere fuldkomment at ophøje og forherlige mit Medlemsskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg saa andre Mænd gøre det modsatte, og jeg erfarede, at Selviskhed ikke bringer Lykke, og jeg oplevede

virkelig Lykke, naar jeg gjorde noget for nogle andre. Jeg bemærkede, hvorledes Folk vurderede dette. Jeg saa Mennesker, som vi betragter for uciviliserede og umenneskelige, paaskonne et venligt Ord og en venlig Gerning, og jeg erfarede, at ligesom de paaskonnede, hvad jeg gjorde for dem, ligesaa paaskonnede jeg, hvad de gjorde for mig. Jeg tænkte naturligvis paa mit Liv og dets Arbejde. Jeg elskede Jorden. Jeg tror, at de Ord, som Herren talte til Fader Adam i Edens Have, var passende til mig: »I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brod«. Jeg elskede Jorden, syntes godt om at grave i den og plante og saa i den og se Sæden vokse op og modnes og beskytte den indtil denne Tid. Dette syntes at tilfredsstille mig.

Jeg syntes aldrig, at jeg havde Ret til at tage det fra andre, som tilhorte dem, medmindre jeg havde betalt derfor, og aldrig i mit Liv er et eneste Menneske kommet tilbage og paastaaet, at jeg havde gjort en uretfærdig Forretningshandel.

Saaledes fortsatte jeg mit Liv. Det ene ansvarsfulde Kald efter det andet blev paalagt mig, indtil jeg efter nogen Tid af Kirkens Præsident blev kaldet til at forlade mit Hjem og rejse paa Mission i Meksiko. — Jeg henviser til disse personlige Ting paa Grund af det, jeg onsker at slutte med. — Jeg havde arbejdet tidligt og sent, havde ligget ude i Kulden, i Sne og i Regn og samlet i Dynge. Jeg erfarede dog, at store Formuer ikke gjorde Folk lykkelige, men jeg fandt ogsaa ud, at ingen kunde være lykkelig i Fattigdom og Nod, derfor ansaa jeg det for min Pligt at samle det sammen, som var nødvendigt for mig og de, som stolede paa mig.

Jeg bad aldrig om Rigdom. Jeg bad aldrig Herren om en Øre i hele mit Liv. Men jeg bad ham velsigne mig med tilstrækkelig Forstand, saa jeg selv kunde fortjene det nodvendige. Jeg gav og tabte aldrig en Øre ved Spil. Jeg har aldrig købt en Aktie for at faa Gevinst, for saa havde jeg samlet en pæn lille Formue. Jeg solgte alt og gjorde mig klar til at begive mig paa min forste Mission i Meksiko — det var i Aaret 1875, altsaa for mange Aar siden. Dette siger jeg, fordi jeg paaskonner det Faktum, at jeg er over Menneskets tilladte Alder. Jeg møder jer maaske aldrig mere. Jeg véd det ikke, men jeg haaber det, men om jeg ikke gør, er jeg tilfreds med Guds Vilje. Jeg er ikke blind for den Kendsgerning, at jeg kender Aarenes og Alderdommens Indflydelse og Paavirkning paa mig.

Jeg solgte saaledes alt, hvad jeg havde, og begav mig af Sted med 2 sadlede Heste og en Hest, som bar Bagagen, da jeg skulde tilbringe 9 Maaneder i Sadlen. Jeg sov ikke i en

Seng om Natten. Kom tilbage igen fra Missionen og begyndte atter at arbejde og var lige begyndt at samle nogle Penge sammen, da jeg atter blev kaldet til at vende tilbage til Meksiko. Jeg ønskede at eje en Farm, jeg ønskede at eje noget, som jeg kunde holde mig til, og med mine Hænders Arbejde sled jeg for at skaffe til Livets Fornødenheder til min Familie. Jeg begyndte at faa dette, men solgte saa alt og begav mig atter paa Mission til Meksiko. Kom tilbage igen og begyndte atter at arbejde. Jeg blev velsignet i mit Arbejde. Ønskede at skaffe mig noget ved mit Arbejde. Paa denne Tid arbejdede mange gode Mænd for mig, for Betaling, men de var ikke som lejede, betalte Mænd for mig, de var som Arbejdskammerater for mig, som jeg elskede, og jeg bliver helt rørt ved at tænke paa dem.

Endnu en Gang fik jeg samlet en Del Penge, og atter blev min økonomiske Tilstand temmelig god. Atter blev jeg af Præsidentskabet bedt om at rejse til Meksiko. Dengang gjorde vi intet, som vi gør nu. Jeg solgte endnu en Gang alt, hvad jeg ejede, Tusindtal af Kreaturer for Halvdelen af det, jeg selv havde givet for dem. Jeg ønskede ikke at have nogen Interesse ventende paa mig. Jeg drog atter til Meksiko, denne Gang med en Familie paa 12 Medlemmer, iberegnet den Hjælp, som vi nødvendigvis maatte engagere, foruden 3 Mænd, som skulde hjælpe til med Vognene og deslige. Ingen hjalp mig at betale Udgifterne. Jeg betalte dem selv, og jeg var glad for at gøre det. Der blev jeg i 13 Aar. Min Ejendom forøgedes. Da jeg blev kaldet tilbage til Salt Lake City, gjorde jeg nøjagtigt det samme, som da jeg drog derfra, jeg solgte alt, for jeg ønskede ikke at have noget der, som kunde give mig Bekymringer. Brødrene havde ikke Penge at betale med, men de gav mig deres Modtagelsesbevis for det. De var saa gode Mænd, som der overhovedet kan findes i Verden, og hver Veksel vilde være blevet betalt. Men saa kom Revolutionen i Meksiko. Paa en eneste Dag blev Folket drevet ud af deres Kolonier og i mange Tilfælde uden Anledning til at faa noget Skiftetøj. De havde købt min Ejendom. Jeg kunde ikke bede dem betale mig for den. Jeg havde deres Veksler; de var lovlige. Jeg satte mig ned og skrev tværs over saadanne Veksler, som repræsenterede en Værdi af mere end 60.000 Dollars (279.000 Kroner): »Betalt« og sendte dem til de Mænd, som stod i Gæld til mig. — Saaledes har min Politik været. Jeg har altid været lykkeligere over at give noget end at modtage.

I undrer jer maaske over, hvorfor jeg henfører til disse Ting paa den Maade, jeg gør. Der findes i Dag i Kirken Indflydelse, som kommer fra Lucifer, Morgenrødens Søn, som

Jesus saa falde fra Himlen, nedkastet til Jorden, tillige med dem, som følger ham, og som vil herske over den (Kirken), i Særdeleshed under særlige Tidsperioder fra den Tid og indtil vor Tid. Han arbejder nu ivrigt for at ryste Kirkens Grundvolde, og han udspreder de Rygter blandt Folket, at Kirkens første Præsidentskab lever i Rigdom og Overflod, medens mange af deres Brødre og Søstre befinder sig i dybeste Nød og Elendighed. Intet kan være længere fra Sandheden end dette. —

Mine Brødre, aldrig har en Mand været Præsident over Kirken, siden den var organiseret, til hvem Kirken har givet saa lidt til hans Ophold, som den gør for Heber J. Grant. Vor Kirkes Regnskabsbøger er ligesaa nøjagtigt fort som nogen Banks Bøger. Præsident Grant bor ikke i noget Palads; han bor i et enkelt Hjem, et Hjem lig det, mange af vore klagende Medlemmer bor i — det er imidlertid ikke mange af dem, som er Medlemmer af Kirken, men det er Folk, som har været det, og de øvrige er dem, der aldrig bliver det — et Hjem, som de ikke selv vilde anse for godt nok for dem. Det er hans eget, og han har betalt det med sine egne Penge.

En Mand spurgte mig den anden Dag, om det var sandt, at Kirken havde bevilget 200.000 Dollars til Præsident Grant, da han blev Præsident, saa han kunde betale sin Gæld og ikke behøve at skulle bekymre sig for sine egne Affærer, men give Kirkens Affærer hele sin Opmærksomhed. Mit Svar paa dette Spørgsmaal var, at Kirken ikke bevilgede Præsident Grant en eneste Øre, da han blev Præsident for Kirken, og at den aldrig har gjort det senere.

Præsident Grant har aldrig bedt Kirken om Penge; han er den mest nøjeregnende Tiendebetaler af hver eneste Dollar, som kommer i hans Besiddelse, som jeg nogensinde har kendt. Jeg anser mig selv for en liberal Tiendebetaler, men mit Regnskab kan ikke sammenlignes med hans. Han giver mere i Forhold til sin Indtægt end nogen anden Mand i Kirken for at hjælpe de fattige og nødlidende, finde Arbejde og hjælpe paa andre Maader.

Jeg ønsker, at I, mine Brødre, skal vide dette, for det er sandt. — Ingen af de præsiderende Autoriteter faar saa meget til deres Ophold, som en Træner for et Fodboldhold ved Skolerne faar, og saa giver de endda hvert Øjeblik af deres Tid for at tjene Kirken. Jeg har kendt dem alle. Jeg var intimt bekendt med Præsident Brigham Young, jeg har arbejdet for ham og været i hans Hjem. Jeg kendte ikke John Taylor saa intimt, og jeg var ikke personligt bekendt med Lorenzo Snow, men jeg var med Wilford Woodruff, som efterfulgte John Taylor. Jeg kendte til deres økonomiske

Kaar. Der var ikke een, som ikke levede under beskedne Kaar. Det samme var Tilfældet med Præsident Smith, men hans Liv har I jo foran eder.

Jeg har ikke været saa intimt bekendt med de første Medlemmer af de Tolvs Raad, som jeg har været med deres Kvorum i Dag. De er Mænd, som er blevet udvalgt til at indtage de Pladser i Kirken, som de indtager, fordi de netop er egnet og i Stand til at udfylde disse Pladser. Det er gode Mænd, der findes ingen bedre. Det er samvittighedsfulde, gudfrygtige Mænd, Mænd, som hengivent indvier deres Liv for Kirkens Velfærd og for at udsprede Sandheden.

Jeg véd ikke, hvor vi skulde finde andre til at tage deres Plads.

Jeg har paatalt disse Ting paa Grund af de uretfærdige Rygter, som jeg har hentydet til.

(Des. News 29. Sept. 1934.)

DØDSFALD I AMERIKA.

Axel F. Johansen døde den 3. April paa et Hospital i Salt Lake City efter et kort Sygeleje. Broder Johansen var født i København, Danmark, den 9. Nov. 1894, Søn af Anna J. Andersen og Alfred Johansen. Han blev døbt i Randers, Danmark, i 1927 og emigrerede til Utah i 1928 og har siden levet i Magna og Salt Lake City.

Begravelsen foregik den 9. April fra Larkins Begravelseskapel under Ledelse af Biskop Wm. F. Perschon fra det 4de Ward. En Missionær-Kvartet, bestaaende af Ældsterne Holger Petersen, Richard Andersen, Douglas Thomsen og L. Aage Kjølby, sang to danske Numre: »Solen fra Himlen straaler« og »Naar Verden er kold«. Ældste Howard Andersen sang: »O, min Fader, du, som troner«. Ældsterne Hyrum Damgaard og Philip Jensen, samt Biskop Perschon talte. Aabningsbøn af Ældste Reuel W. Hunsaker og Slutningsbøn af Ældste E. Frank Mylor. Graven indviedes af Ældste Joseph H. Preece, 1ste Raadgiver i 4de Wards Biskopsraad.

(Fra Bikuben.)

OM BØNNEN.

Af Ældste *Søren Christensen,* København.

Dette er det første ved al Bøn til Gud: lad den være Alvor og Sandhed! Opløft din Haand fra det Sted, hvor du virkelig staar! Bed, som du kan det, stammende og kæmpende eller

varmt og strømmende! Lad din Bøn være som et fattigt Hjertes dybe Suk eller som det rige, af Guds Naade smeltede Hjertes Lovsang; det maa komme, som det kan, og som du har Naade til! Men — der maa være Sandhed deri, og det maa være dit Alvor! Dit Hjerte maa mene, hvad din Mund siger. Hvor fattig den end stiger, maa Bønnen dog være en Bøn! Gud hjælpe saa nok for Resten! Og derfor gælder det ogsaa om ikke at »blive træt« af at bede, fordi Bønnen er ringe, og vi mærker saa lidt til Guds Nærhed. Vi maa bare holde ud. Vi véd dog ikke, hvilken Time vi skal mærke Bønhørelsens Glæde. Det kan ske, at man længe har syntes, at man stod derude i Forgaarden foran Bedehuset og kunde slet ikke komme derind, og saa med ét sprang Døren op, og vi bæres over dens Tærskel og stod inde i Bønnens Helligdom. Vi troede maaske, at Tiden, mens vi stod derudenfor, var spildt, og at der intet skete; men saaledes var det visselig ikke. Der skete noget i vort Indre, en Forberedelse til at kunne træde over dens Dørtærskel. Derover skal vi vel faa fuld Klarhed »paa hin Dag«. Men her gælder det at øve os i at bede, saa godt vi kan, fremfor alt ikke stille os paa noget Gadehjørne, men gaa ind i Kammeret og lukke Døren og bede uden at blive træt! Andre Steder end i det Kammer og bag den lukkede Dør kan du slet ikke bede. Thi du kan ikke bede, uden du er ene, ene med Gud. Det gælder ligesaa fuldt for Bønnen i Menighedens Forsamling som for Aftenbønnen paa dine Knæ. Det gælder for al Bøn. Thi om vi ogsaa beder midt i Menighedens Forsamling, deltager i denne Fællesbøn, saa er det dog saaledes, at vi faar ikke Gud i Tale, dersom vi ikke kan blive ene med Ham og glemme de mange andre, der er udenom os.

Bønnen er en Forhandling mellem Ham og os alene, og al Bønnens Kraft beror paa, at den bliver dette; og det gælder ligefuldt, enten det er vor stille Aftenbøn eller Bønnen i Menighedens Forsamling, vi beder.

Fra dette Lønkammer stiger al kristelig Bøn op til Gud. Og bedst er den da, jo mere den kan være fri for de »overflødige Ord«, d. e. jo mere den kan være Hjertets simple, troskyldige og enfoldige Tale til Gud. Og selv om vi bogstaveligt er i Lønkammret, og ingen ser eller hører os uden Gud, saa er vi dog derfor aldrig, naar vi beder, skilte fra Menigheden; tværtimod føler vi netop da tit renest og bedst Fællesskabet. Vi mødes for Guds Trone, mens alt det forstyrrende er veget bort!

Min Sjæl, lov Herren og pris hans hellige Navn! Min Aand, vis dig Kristus værdig; mit Liv, vær en uafbrudt Lovprisning af den Almægtige! Amen.

HVORFOR OPSØGER VI VORT SLÆGTREGISTER?

Aarsagen til, at vi som Sidste Dages Hellige opsøger vore Slægtregistre, er fordi vi lærer, at Frelse og evig Lykke er tiltænkt alle Mennesker. Og naar vi nu har faaet den Anledning at leve i den Tid, hvor Evangeliet i dets Fylde er paa Jorden, og vi har underkastet os disse Betingelser, hvorved Frelse kan opnaas, paahviler der os en stor Pligt, nemlig at udføre Daab for vore Forfædre, som ikke havde Anledning til at annamme Evangeliet. Jesu Kristi Kirke lærer os, at vi ikke kan opnaa en fuldkommen Frelse, med mindre vi har hele vor Slægt med os.

Vi, som er Medlemmer af denne Kirke, véd, at Betingelserne for at indkomme i Guds Rige er, som vi læser i Joh. 3. K. 5. Vers: »Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige«. Og Apostlen Peter sagde angaaende Kristus, at der var ikke Frelse i nogen anden, thi der var ikke noget andet Navn under Himlen givet blandt Mennesker, ved hvilket vi skulde vorde frelste. Og disse Ord, som Peter udtalte under den Helligaands Indflydelse, angaar hele Menneskeslægten.

Dette bekræfter, at ikke en eneste Sjæl kan indkomme i Guds Rige, medmindre de er født af Vand og Aand. Endog Kristus selv maatte føje sig for denne Lov for at fuldkomme al Retfærdighed. Vi véd, at Evangeliet bliver prædiket for vore Forfædre i Aandeverdenen; men de er kun i Stand til at modtage Evangeliets to første Principper, nemlig Tro og Omvendelse. Daaben kan de ikke udføre, fordi Vand er et jordisk Element.

Derfor er det, at vi, som tilhører Kristi Kirke, skulde være i Besiddelse af denne Kærlighedsgerning og samle vore Slægtregistre og lade udføre Daab for dem. Dette Arbejde for de Døde virker sammenbindende mellem de, som har levet, og de, der lever paa Jorden. Og paa denne Maade er det muligt at vende Fædrenes Hjerter til Børnenes og Børnenes Hjerter til deres Forældre, saa at alle kan blive i Stand til i Forening at virke for hinanden gensidig.

Dette er jo den store Plans Hovedhensigt.

(Tale holdt af Str. *Emmy Christiansen* ved Foraarskonferencen i Esbjerg 7. April 1935.)

DEN DANSKE MISSION.

DØDSFALD.

Trods Forsinkelse skal vi ikke undlade at meddele, af Esbjerg Grens ældste Medlem, Søster Vilhelmine Hansen afgik ved Døden den 29. Marts 1935 i den høje Alder at 84 Aar.

Selvom Søster Hansen kun har været Medlem siden den 17. April 1927, havde hun dog et brændende Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og dette blev endog bekendt for Søskende og Venner i den danske og norske Mission i den sidste Stjerne, som Søster Hansen saa her paa Jorden, nemlig »Skandinaviens Stjerne« for 15. Marts.

Begravelsen foregik fra Alderdomshjemmets Kapel under Ledelse af Distriktspræsident Richard D. Johnsen, som ogsaa holdt en meget smuk og gribende Tale over Søster Hansens Baare. Til Afveksling sang 6 fra Kirken »Lad ej dit Hjerte tvivle«. Begravelsen overværedes af ca. 150, hvoraf over Halvdelen ikke tilhører Kirken.

FORAARSKONFERENCE I AARHUS.

Aarhus Grens Sangkor afholdt den 19. April 1935 en særdeles vellykket Koncert under Ledelse af Ældste Lewis A. Westenskow og Søster Lilly Jensen. Koncerten bestod af saavel Korsang som Herre- og Damekvartet, Dametrio og Saxophonsolo og sidst men *ikke* mindst var Søster Zita Ribers Klaversoli meget paaskønnet. Missionspræsident Alma L. Petersen gav nogle faa Bemærkninger til de Tilstedeværende, men overdrog iøvrigt sine faa Minutter til Grensforstander Jens P. Hansen, København, som holdt en lang religiøs Tale om hvorledes Evangeliet kom til hans Hjem, og Henry Løjborg som ønskede Koret Held og Lykke med Arbejdet. Koncerten overværedes af 123.

Lørdag den 20. April afholdt Ungdomsforeningen en Konference og et udmærket Program blev udført af Medlemmerne af Organisationen. I Lighed med Aalborgs Ungdomskonference var Debatten »Tilbringer vi for megen Tid i Hjemmet?« meget morsom. Denne udførtes af Ældste N. P. Thomassen og Søster Larsen, og paa Grund af Forhindringer af de paa Programmet bestemte Personer, udførtes deres Del af Str. Anny Breum, København og Ældste William Ørum Pedersen. Efter Programmet talte følgende ganske kort til Ungdomsforeningen: William Ørum Pedersen, Anny Breum, Figat Breum og Præsident Alma L. Petersen. Tilstede 58.

Søndag den 21. April oprandt med det herligste Solskinsvejr. Denne Morgen var virkelig »en smuk og yndig Morgen«. Besøgende Søskende kom fra alle Distriktets Grene for at overvære Konferencens Møder, og ingen forlod Konferencen uden at have faaet rigeligt med aandelig Føde

Præstedømmet samledes Kl. 9 og det fra Kontoret udsendte Program blev udført af Verner Larsen, Alfred Jacobsen, Broder Gulberg og Ældste Thorvald J. Jensen.

Missionspræsidenten gav derefter Brødrene gode Instruktioner og belærte Brødrene om deres Pligter indenfor deres Gren. Han præsenterede ogsaa Aarhus nye Grensforstanderskab for Præstedømmet, nemlig: Ældste N. P. Thomsen som Grensforstander med Ældste Louis Nielsen og Ældste Thorvald Jensen som Raadgivere og Tage Lund Andersen som Sekretær. Ved samme Møde blev Ældste Svend Jensen, som er kaldet som Missionær, beskikket og velsignet som saadan, og derefter udtrykte han sin Taknemlighed over at nyde den Ære og det Privilegium. Tilstede 36 Brødre.

Klokken 10 var der Konference for Søndagsskolen og Primaryorganisationen, og et udmærket Program blev udført af Medlemmerne af disse Organisationer. Som alle andre Gange, imponerede den lille »Mie«, Anne Marie Jensen, alle de Tilstedeværende ved sin Frimodighed og enorme Hukommelse. Efter Programmet var udført blev følgende anmodet om at udtale sig: Figat Breum, Anny Breum, Missionspræsidentinde Eliza Pedersen, Jens P. Hansen, Svend Jensen og N. Willard Larsen, og tilsidst udtrykte Præsident Petersen sin Glæde og Tilfredsstillelse over det udmærkede Møde. 117 var nærværende.

Klokken 2 afholdt den Kvindelige Hjælpeforening og Genealogisk Forening Konference og et af disse Organisationer udarbejdet Program blev udført, hvorefter den øvrige Tid blev benyttet til Vidnesbyrd for de Besøgende. Der var 96 tilstede.

Klokken 7 afholdtes Dagens sidste Konferencemøde, som overværedes af 112. Distriktspræsident Christian Nielsen talte over »Er der et Liv efter Døden?« Ældste William Ørum Pedersen om »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?«; Ældste Emil Thomsen, Silkeborg aflagde en kort Rapport og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Ældste Jens P. Hansen, København talte om »Profetiers Opfyldelse«. Imellem hver Taler sang Koret nogle smukke Sange for Lejligheden. Missionspræsident Alma L. Petersen var Aftenens sidste Taler og fortalte om den Prøve, som »Mormonismen« maatte gennemgaa og bestaa i Tyskland, hvor ledende Autoriteter havde anmodet Missionspræsiden

ten om at forkynde Mormonismen til hele Tyskland, for de fandt ingen Fejl ved det. For at opmuntre Søskende til større Ansvarsfølelse fortalte Præsidenten Historien om »den lille Skrue«. 112 tilstede.

Mandag Aften afholdt den Kvindelige Hjælpeforening en lille Festlighed og Basar, og efter et kort Program var udført solgtes forskellige Foræringer, deriblandt ogsaa Forfriskninger, og der kom et ret pænt Beløb i den Kvindelige Hjælpeforenings Kasse. Denne Afslutning overværedes af 82.

FORAARSKONFERENCE I ODENSE.

Den 28. og 29. April afholdtes Foraarskonference i Odense. Søndag Morgen Kl. 10 var der Søndagsskole og et interessant Program blev udført af de forskellige Medlemmer, hvorefter Ældste Carlos Andersen, København, Missionspræsidentinde Elisa Petersen, Præsident Hugh M. Bird og Missionspræsident Alma L. Petersen talte opmuntrende til de tilstedeværende, som talte 20.

Om Eftermiddagen udførtes et Program udarbejdet af den Kvindelige Hjælpeforening, og den øvrige Tid blev benyttet til Vidnesbyrd. Tilstede 16.

Ved Aftenmødet Kl. 7 talte Ældste Jeffersen, M. Jørgensen og Ældste Carlos Andersen, København om »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?« Distriktspræsident Hugh M. Bird talte om »Kirkens Organisation» og Præsident Alma L. Petersen talte over Emnet »Er der et Liv efter Døden?« Imellem de forskellige Talere udførtes forskellige musikalske Numre. Dette Møde overværedes af 34.

Konferencen afsluttedes med en lille Festlighed Mandag Aften, som var arrangeret af den Kvindelige Hjælpeforening og det er bemærkelsesværdigt, at der ved denne Festlighed, som var besøgt af 39, indkom ialt 24 Kroner til den Kvindelige Hjælpeforening.

ANKOMST.

Den 3. Maj ankom følgende Brødre til København:

Ældste David S. Nielsen, Granger, Utah; Ældste Carl M. Simonsen, Ogden, Utah, og Ældste Victor E. Degn, Logan, Utah.

Det er os en Glæde atter at modtage flere Missionærer hertil, og bedst af alt er det, at Ældsterne Simonsen og Degn begge taler godt Dansk.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen til Danmark og haaber, at de maa faa Glæde af deres nye Arbejde. Deres Beskikkelse findes under Missionærernes Arbejdsmarker.

(Fortsættes Side 230.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

HAR MORMONISMEN ET BUDSKAB?

Nogle vil muligvis anse ovenstaaende Spørgsmaal for mærkeligt at stille i »Stjernen«. Vi er fuldkommen enige om dette. Men Spørgsmaalet er i og for sig ikke usædvanligt. Det fremstilles underforstaaet, om ikke tydeligt og klart, af 99 af hver 100 Personer, som ikke er Medlemmer af Kirken, hvem vi kunde faa interesseret i Mormonismen. Det er netop Kirkens Missionærsystems Hovedhensigt og Opgave at besvare dette Spørgsmaal. Vi ønsker, at alle Medlemmer i de europæiske Missioner vilde havde dette Faktum eller denne Kendsgerning i Erindring og handle derefter. De omrejsende Ældster har Pligt til at være Budbærere og er derfor ikke frit stillet med Hensyn til at akceptere Invitationer, som i Almindelighed er givet hjerteligt, og tilbringe megen Tid med at besøge de Hellige. At afslaa disse Invitationer, paa Grund af det betydningsfulde Ærinde at finde Venner af Kirken, er pinligt for disse Ældster og Missionærer, men Pligt før Fornøjelse er en Befaling og Forskrift, som de alle erindrer. Ældsterne holder meget af at besøge de forskellige Søskendes Hjem, men de er udsendt for at udføre Mesterens Vilje, og dette bør gaa foran deres egne Ønsker. Vil de Hellige ikke være saa gode at hjælpe dem ved ikke at føle sig saaret eller fornærmet, naar Pligter kræver dem til at varetage deres Arbejde. Men en Invitation til et Medlems Hjem for at træffe og tale med Ikke-Medlemmer om Evangeliet vil saavidt muligt blive antaget med Glæde. Dette var Indledningen — vi indrømmer, at den var lang.

For kort Tid siden læste vi en Bog med Titlen »The future life. A Symposium« (Det fremtidige Liv. Et Gæstebud.) Indholdet udgjorde 12 Radioforedrag, som var givet af 10 velkendte Skribenter og Talere. Efter at have læst denne Bog, beklagede vi Verden, fordi den ikke kendte — og øjensynligt ikke bryder sig om — at Mormonismen har et Budskab, hvilket — om det blev antaget — kunde forandre det fra Mørke til Lys, fra pinende Tvivl til lykkelig Vished. Forfatteren

skrev godt og ræsonnerede fejlfrit, men han førte ikke sine Læsere eller Lyttere ind til sikker Betydning af Sandheden, fordi de kun selv saa det dunkelt, om de overhovedet saa noget. Antagelig var Talerne valgt, fordi de var repræsentative Tænkere i deres respektive Retninger — Religion, Videnskab og Filosofi. Den, som ser Sandheden tydeligt angaaende det kommende Liv, saaledes som Mormonismen aabenbarer det, kan kun efter Læsningen af Bogen udbryde: »Hvor længe, o Herre«.

Sikkert er det, at Profeten Joseph Smiths Arbejde var nødvendigt. Verden havde mistet den rette Opfattelse af Gud og hans Søn, Jesu Kristi Evangelium. Den (Verden) famlede i Mørke. Imidlertid var mange Sjæle ængstelige, og de prøvede saa godt som overhovedet muligt at efterleve. Nogle af disse faa hørte Mormonismens Budskab og modtog det glad. Men de fleste af dem den Gang døde uden Anledning — og paa samme Maade dør mange i Dag — uvidende om vort Budskab. Og dette skyldes for en stor Del Folkets aandelige Lederes Misrepræsentation og Folkets Beskyldninger mod Mormonismen og nogle af dens Ledere.

Og saaledes skabtes en forfærdelig forudfattet Antipati mod de Sidste Dages Hellige; dette forklarer let, hvorfor saa mange trofaste, religiøse Mennesker aldrig er kommet i Kontakt med Mormonismens Budskab. Imidlertid bør alt dette gøre de, som har antaget Budskabet, mere ivrige i deres Bestræbelser efter at forkynde det til hele Verden. Fra dette Arbejde undtages ikke en eneste Sidste Dages Hellig. Af hvert Medlem kræves i det mindste, at det efterlever Evangeliets Bud og Love — som er den mest virkningsfulde Maade, Evangeliet kan forkyndes paa.

Ja, Gud lever og er et personligt Væsen, vor himmelske Fader. Selv Jesus Kristus lever, vor opstandne Frelser og Forløser, den førstefødte i Aanden, vor ældre Broder. Han opstod fra de døde, og ogsaa vi, Adams Sønner og Døtre, skal opstaa og leve for evigt. Derfor er der for Bestemthed et Liv efter Døden — vi er alle udødelige. Den saakaldte Død er kun en midlertidig Adskillelse af Aand og Legeme, som atter skal blive genforenet ved Opstandelsen. Og ved Opstandelsen vil vi blive belønnet efter vore Gerninger her i Kødet. Derfor er det af overordentlig stor Betydning, at Gerningerne her i Kødet er gode.

Gud har aabenbaret sig i disse moderne Tider. Gennem Profeten Joseph Smith har han atter genoprettet sin Kirke paa Jorden, gengivet det hellige Præstedømme, som giver dem, som indehaver det, Myndighed til at handle i hans Navn. Gennem den Kirke, han saaledes oprettede, har han

givet den Plan, som — om den efterfolges — vil lede hans Børn tilbage til hans Nærhed i det celestiale Rige, hvor Anledning til uendelig Vækst, Udvikling, Glæde og Lykke vil kunne erholdes.

Er disse Ting uvirkelige eller virkelige? De er Sandheder, som Gud igen aabenbarede i vore Dage og vor Tid. Vi vidner om disse Ting og beder til Faderen, at han i sin egen Tid og paa sin egen Maade vil give sine værdige Born Lejlighed til at høre og antage Mormonismens Budskab.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 227.)

DANSK MISSIONÆR.

Det er os en virkelig Glæde atter at kunne meddele Søskende og Venner i Danmark og Norge, at vi atter har været i Stand til at kalde en dansk Broder paa Mission. Missionspræsidentens stadige Henvendelser til de forskellige Grene om at faa en Missionær fra hver Gren blev først efterkommet i Aarhus, idet Søskende der har tegnet sig for et Beløb, som kan dække de Udgifter, som hører til en Missionærs Fornodenheder.

Ældste Svend Jensen blev den Udvalgte, og enhver, der kender Broder Jensen, vil ikke tvivle paa, at han netop vil være i Stand til at udføre et godt Stykke Arbejde for Kirken og samtidig være en værdig Repræsentant for Aarhus Distrikt. Man har aldrig kaldt forgæves paa ham, naar det gjaldt Arbejde indenfor Kirken, ligemeget hvor, og derfor sad han ogsaa en lang Tid i Grensforstanderskabet. Ældste Jensen har Hustru og 2 Børn, som han nu forlader, og Søster Jensen vil nu i den Tid, hendes Mand er paa Mission, holde Hjemmet ved Lige.

Vi beder Gud velsigne de Søskende i Aarhus Distrikt, som har vist sig villige til at opofre sig for hans Sags Fremme, og haaber, at endnu flere vil træde hjælpende til. Ligeledes véd vi, at Herren vil velsigne Broder og Søster Jensen med Familie for den Opofrelse, som de gør for hans Evangelium.

MISSIONÆRERNES ARBEJDSMARKER.

Umiddelbart efter Foraarskonferencernes Afslutning i den danske Mission blev de fleste Missionærer atter forflyttet, og deres forskellige Arbejdsmark er nu som følger:

Københavns Distrikt: Købenbans Gren: Ældste Carl R. Andreasen, Ældste Boyd J. Larsen og Ældste Richard Jackson. Roskilde: Ældste N. Willard Larsen med Ældste Carl M. Simonsen som Medarbejder. Hundested:

Ældste Rulon Hansen med Ældste Wayne E. Sorensen som Medarbejder.

Aarhus Distrikt: A a r h u s: Distriktspræsident Christian Nielsen med Ældsterne Lewis A. Westenskow, Ezra Carr og Robert Nelson som Medarbejdere. R a n d e r s: Ældste Otto L. Jorgensen med Ældste Carl M. Simonsen som Medarbejder. S i l k e b o r g: Ældste Calvin B. Jolley med Ældste Jens W. Olsen som Medarbejder. H e r n i n g: Ældste Martin B. Mickelsen med Ældste Melvin R. Liljenquist som Medarbejder.

Aalborg Distrikt: Distriktspræsident Owen M. Christensen med Ældsterne Thomas C. Sorensen, Boyd J. Karren og Lewis Nielsen Clark som Medarbejdere. H j ø r r i n g: Ældste Arnold V. Bergesen med Ældste George W. Petersen som Medarbejdere.

Esbjerg Distrikt: Distriktspræsident Richard D. Johnson med Ældste Thomas Drury som Medarbejder. H a d e r s l e v: Ældste Svend Jensen med Ældste Jeffersen M. Jorgensen som Medarbejder.

Odense Distrikt: Distriktspræsident Hugh M. Bird med Ældste Victor E. Degn som Medarbejder.

Vi haaber og beder, at Søskende overalt i Missionen vil være disse unge Brødre bekjælpelig i deres Arbejde, saaledes at Kirken kan faa Fremgang, og vi beder Herren velsigne hver enkelt af dem, at de maa udføre det Arbejde, de er kaldet til.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

AFSKEDSFEST I AARHUS.

Som andetsteds nævnt i dette Blad blev Ældste Svend Jensen den 21. April 1935 beskikket og velsignet som Missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Onsdag den 1. Maj afholdtes der i denne Anledning en Afskedsfest til Ære for Broder Jensen, og et godt Program blev udført. Udover forskellige underholdende Numre talte Grensforstander N. P. Thomsen og Distriktspræsident Nielsen, og til sidst takkede Broder Jensen for Festen. Efter Programmet blev der serveret Forfriskninger, og der blev Lejlighed til et Par Timers Dans. Tilstede 65.

T. L. A.

DEN NORSKE MISJON.

BRYLLUP.

En bryllupsferd fandt sted i Drammen 3 april 1935, da søster Doris Johnson, datter av Kristian Martinius og Gustava Annette Johnson, blev viet til Brigham J. Olsen av Logan, Utah.

Efter myndigheternes vielse var brudeparret viet av misjonspres. Milton H. Knudsen i nærværelse av 50 gjester. En bryllupsmiddag blev serveret og en hyggelig og fornøielig sammenkomst var nydt av alle.

Brudeparret skal bo i Logan, Utah. Elste Olsen blev hederlig avløst fra hans misjon i juli 1934 og kom tilbake den 22de mars.

Alle ønsker de nygifte lykke og glede.

KONFERANSE I OSLO.

Oslo distrikt avholdt sin konferanse 13, 14 og 15de april i lokalet Osterhausgaten 27 med stor deltagelse av søskende og venner fra grenene og hovedstaden.

Lørdag den 13de åpnedes med en vellykket konsert av Oslo gren's sangkor, under ledelse av korets formann, broder Otto Gebhardt og korets dirigent distriktspresident Ramm Arvesether.

De forskjellige sangnumre blev bra utført, og spesielt høstet solisten frk. Gudrun Breian og pianisten Kåre Siem applaus fra de tilstedeværende. Det var bare en aber, at der var reklameret alt for lite for konserten, ellers hadde huset vært fullt, nu var der ca. 200 tilstede ,og stemningen var høi.

Søndag fm. kl. 10 fortsattes med møte, hvor mange av distriktets unge og eldre misjonærer hadde anledning til å bære sine vidnesbyrd. Vi fikk her høre vidunderlige oplevelser og tildragelser fra deres liv i misjonsmarken, vidnesbyrd, som til evidens bekrefter ved sin åndsfylde, at vi arbeider i Herrens vingård, og at Han har oprettet sit rike på jorden i disse våre dager. Følgende elster talte i dette møte: Barlaw, Ramm Hansen, Frank Amundsen, Marius Hall, Leon Hovik, Carl F. Johansen, Wendell Nilsen, Hans Johnsen og søstrene Mearl og Eudora Knudsen. Alle disse bar sine kraftige vidnesbyrd om evangeliet.

Distriktspresident Ramm Arvesether foreslog til opholdelse i vår tro og bønner Kirkens generalautoriteter, president Joseph F. Merrill over den europeiske misjon, Milton H. Knudsen og Vivian C. Knudsen over den norske misjon, samt distriktspresident Ramm Arvesether og samtlige virkende misjonærer i Oslo distrikt. Videre alle fungerende hovedkommiteer i hjelpeorganisasjoerne i den norske misjon. Alle forslag ved håndsoprekning og enstemmig.

Møtet åpnedes med bønn av broder Henrik P. Porsbøll og sluttet med takksigelse av broder Gustav A. Eriksen. Mødrekoret av den Kvinnelige hjelpeforening, Oslo gren, utførte sangen i møtet.

Tilstede 231, hvorav endel venner.

Kl. 12.30 middag fortsattes med møte for samtlige funksjonærer i Oslo distrikt. Misjonspresident Milton H. Knudsen talte belærende til sondagsskolens ledere og lærere. Soster Vivian C. Knudsen talte belærende for ledere og funksjonærer i den Kvinnelige hjælpeforening.

Konferansens hovedmote blev holdt om kvellen kl. 19 og ledes av distriktspresident Ramm Arvesether. Koret sang »Priser profeten«, hvorefter broder Otto Gebhardt åpnet med bonn.

Koret sang derefter »Messias han kommer«.

Soster Vivian C. Knudsen talte om Guds sønn, Jesus Kristus og hans profet Joseph Smith, bar sitt vidnesbyrd om evangeliet. President Milton H. Knudsen tolket hennes tale. Elste Frank Amundsen gav os »Mormonhymnen« O min Fader, på piano. Elste Leo M. Jakobsen talte om mormonismen bygget på fornuftens og sannhetens grunnvoll.

Søster Mary Jensen akkompagnerte brodrene Olav Vogler og Ramm Arvesether, der sang: »Store stjernelys deroppe«. Elste Olav Vogler talte om livet herefter, at alle mennesker engang vil opstå av graven, som en folge av Frelserens forsoningsverk. Koret sang »Paradisdrommen«, med soster Doris Tarpadi som solist.

Misjonspresident Milton H. Knudsen talte resten av tiden inspireret, om utviklingskimen, som alle mennesker har i sig, hvorved enhver kan opnå frelse i Guds rike, hvis de efterlever Herrens evangelium. Illustrete hvordan Joseph Smith blev oplyst gjennem bonn og besvarelse av Gud Faderen og hans sonn Jesus Kristus, der personlig besokte ham. Talte om de mange falske ånder, der idag bedrar menneskene på jorden, at ingen person kan forstå, hvorfra ånden kommer, hvis vi ikke har fått den Helligånds lys til å forstå disse tilkjendegivelser, om de er sanne eller falske. Nevnte også hvorfor Herrèn i vår tid har påny åpenbaret tiendeloven og visdomsordet, der virkelig er gitt til timelig frelse i de sisste dager.

Som avslutning sang Koret: »Gud vær med dig, til vi sees igjen«. Forstander Indvold Johansen, Drammens gren, sluttet med takksigelse.

Tilstede 304, derav 52 venner.

Mandag 15de kl. 8 holdt konferansen sin avslutningsfest, ledet av elste Olav Volger.

Der var utarbeidet et godt program, bestående av små sketscher, sang og musik samt beværtning. Stykket »Skolens lys«, iscenesatt av broder Heilmar Freidell, blev mottatt med stormende begeistring og fikk lattermusklene i bevægelse. Der

var stor feststemning blandt de 135 tilstedeværende, og broder Olav Vogler har megen Ære for det vellykkede arrangement.

Tilstede under hele konferansen ca. 900 søskende og venner, hvorav besøkende fra Arendal, Larvik, Drammen og Fredriksstad kom i store Bilbusser.

Einar A. Strand.

HÅP.

Når det er trist i livet,
Og alting synes mørkt,
Da blir et håp dig givet,
En stille husvalende trøst,
Av ham, som ser til hjertet
Og skjenker sinnet fred.
Den store almektige Fader,
som er fra evighet.

Når du synes, at du savner
Venners smil og ømme ord,
Vit, en er det, som dig favner,
Han, som i det høie bor,
Søk ham flittig, du skal finne,
Aldri du forgjeves ber,
Han er trofast, og han skjenker
Sorgbetyngte sjel sin fred.

Når du lider sorger, smerte,
Utøs da for ham ditt hjerte,
Ti han vil dig rett forstå.
Han, som selv har lidt til døden
For vor skyld har rådet bot,
Så i påskemorgenrøden
Livets dør han oss oplot.

Solveig Astad, Trondheim.

MIN TROSBEKJENNELSE.

Av *Wm. P. Belote.*

Jeg tror på Gud, skaperen av alle ting, som er allvitende, allestedsnærværende og allmektig.

Jeg tror ,at Gud er kilden til all rettferdighet, visdom og kjærlighet.

Jeg tror på Jesu Kristi guddommelighet, og at han er megleren mellem Gud og mennesket.

Jeg tror, at Gud åpenbarer sig for mennesket i orkenens stilket, ii skogens majeset, blomstenes skjonhet og duft, menneskenes kjærlighet til hinannen, barnas latter, universets uendelighet.

Jeg tror, at menneskets ånd er en del av Gud, den høieste ånd.

»Og Gud sa: Lad oss gjøre mennesker i vort billede, efter vår lignelse.«

»Gud er en ånd, og de, som tilber ham, må tilbe ham i ånd og sannhet.«

Jeg tror på menneskets brorskap, at ethvert menneske *er* sin brors vokter.

Jeg tror, at jeg skulle holde min ånd ren, gjennem den taler Gud til mig. Jeg tror på menneskets utvikling — ikke i den Darwinske forstand — mentalt, åndelig, fysisk.

»Høire«, fremad og opad er den guddommelige plan.

Jeg tror, at mennesket får ut av livet, hvad det setter i det.

Jeg tror, at kjærlighet avler kjærlighet, likegyldighet avler likegyldighet, hat avler hat.

Jeg tror på venlighet og høisinn i tanke, ord og handling.

Jeg tror på den fulle nytelse av livet, alltid forsøkende å huske å holde min ånd ren.

Jeg tror på selvrespekt. Bare to vesener kjenner mig. Gud og jeg selv.

Jeg tror, at det er unyttig å forsøke å skade mine medmennesker, før ved å gjøre det, skader jeg bare mig selv. Jeg kan skade hans stolthet, hans rikdom, hans fysiske legeme, men jeg kan ikke skade ham, det kan bare han selv gjøre.

Jeg tror, at hvis vi bare vilde tillate vor ånd å lytte, vil de av vore kjære, som er gått hinsides, hjelpe oss over mange glatte steder, for de har gått denne vei før, de har også været fristet og forstår.

SEKSUALITET OG HARMONI. III.

Av *Frithjof Fluge*, Bergen.

Får barnet nemlig den rette forståelse av, hvordan det skal handle, og erfarer det, at den riktige handlemåte gagner det best, da vil det automatisk opføre sig i overensstemmelse med livets egne lover.

Kristus pekte på de små barns uskyldighet. Det er slett ikke noe syndig, om barnene viser seksuelle tilbøeiligheter, men det vilde være unaturlig, om de ikke gjorde det.

Det er barnets århundre, vi lever i, vesentlig fordi mennesker vet, hvad dets barndomstid har vært, kanskje ikke i social henseende, men alltid i driftsmessig henseende. Denne kjensgjerning burde medføre, at foreldre og opdragere i langt høiere grad gir akt på barnets driftstendenser og på dets miljø. Og på den annen side vil den erkjennelse, at et menneske handler, som det gjør, i kraft av anlegg og erfaringer og oplevelser, fjerne naboens trang til dømmesyke og nedsettende sladder. Det er *forståelsen* av livets drifter og krefter, som kan bringe den harmoni, alle lengter efter. Eller som Kristus sier: »Kjenn sannheten, og den skal gjøre dig fri«.

Og å erkjenne sannheten om de seksuelle funksjoner, er det kraftigste middel mot all den nedvurdering av det seksuelle liv, som den misforståtte etikk legger over erotikken.

Jeg husker således en ung mann, som kom til mig og full av angst spurte mig, om det var farlig å onanere. Likeledes næret han engstelse på grunn av de »fæle drømmer, som kom til ham om natten«, og de fysiologiske virkninger.

Mit svar blev en nøktern fremstilling av det seksuelle driftsliv i almindelighet. »Kravet om å onanere er ganske naturlig, fordi det er et utslag av forplantningsdriften,« sa jeg til ham. »Og du vil da vel ikke si, at forplantningsdriften er syndig? Likeså naturlig er dine drømmer av erotisk art, og drømmeinnstillingens fysiske virkninger. Det er jo enhver ung manns lengsel å vinne en kvinne. Og for at ikke tanken på dette skal plage dig til stadighet, så avløses sjelespenningen i drømmen. Du skal derfor akseptere drømmen som et livsbejaende utslag og glede dig over dens tale til dig. Du skal ikke høre på alle dem, som sier, driftslivet er syndig, men søke å tenke selvstendig. Aksepter dig selv, godta dig selv under den synsvinkel, at skaperen bare har gitt dig det driftsutstyr, som du trenger til livets bevarelse og intet annet. Det betyr selvsagt ikke å bli tøileslos. Alt skal stilles i avhengighetsforhold til levereglen: Livet bør innrettes så hensiktsmessig og nyttig som mulig.«

V. EKTESKAP OG LIVSLYKKE.

Denne lille oplevelse er tatt med av hensyn til alle dem av leserne, som måtte føle det på samme måte. Især er det jo en utbredt opfatning innen for de unges rekker, at »der må likevel finnes noe nedrig ved det seksuelle, siden statskirken advarer mot det«. Til dette kan sies som overfor antydet, at man aldri bør låne øre til tradisjoner og fordommer, som ovenikjøpet er utsprunget av en falsk livsanskuelse. Vik aldri tilbake for å lære sannheten om dette livets store under: menneskesjelens oprindelse, å kjenne.

Det er naturlig, at enhver moden mann og kvinne inngår

ekteskap og opfyller hverandre. Rent biologisk er mann og kvinne to halvceller, som hver for sig er ufullstendig. Ekteskapet er den process, hvorved de to halvceller lever sammen til en. Ekteskapet er et sjelig spenningsforhold mellem to individer med *forskjellig* sjelelig innstilling til livet. Mannen tenker og handler anderledes enn kvinnen. Derfor skal ingen av parterne soke å omdanne den annen i sitt billede. Mannen skal ikke forsoke å forme kvinnen efter sine maskuline idealer, og heller ikke omvendt. Begge har fåt sin differensierte opgave i samfundsorganismen, begge har sin forskjellige funksjon å vareta i livets husholdning. Ekteskapets tragedie beror på, at man opstiller idealer om, hvordan den annen skal være, og når så illusjonene brister, så går også kjærligheten istykker. I mitt universitetsstudiums medfør har jeg hatt anledning til å samtale med mennesker, som har vært ulykkelig gift. Og det går som en rod tråd gjennem hele berettelsen: *Ektefellene har dannet sig falske ideale om hverandre og har av den grunn ikke evnet å akseptere hverandre således, som de er.* Den samme kjærlighet mellem menneskene beror jo på, at man alltid søker å innstille sig forståelssfull til alle deres livsyttringer. Man skal godta dem, som de er, og soke å begripe, at mennesken lever jo nettop for å bli kvitt de skavanker, som hefter ved dem.

En annen kilde til strid og missnoie mellem ektefeller er deres ringe evne til å fornye sig for hverandre. Dag ut og dag inn det samme trivielle, mekaniske jag. Faren på dette område har især moralpsykologen *Bertrand Russel* pekt på.

Han understreker, at hemmeligheten ved det lykkelige ekteskap er, at både mannen og kvinnen av og til soker å vise nye sider av sitt vesen. At dette er riktig, har nok mange erfaring for.

Ti ekteskapets dypeste innhold er sjelenes fornyelse under samlivet. Og all vekst utspringer av fornyelsen.

En normal driftstilfredsstillelse seksuellt er videnskapelig påvist å være den beste kilde til koncentrasjon og arbeidslyst. Mennesket lever og virker bare saa meget, som det elsker.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

19. Maj.

JESUS BESØGER TEMPLET I JERUSALEM.

Tekst: Luk. 2: 41—52.

Behjælpelig Oversigt:

1. Højtideligholdelsen af Paaskehøjtiden, (a) hvorfor? (b) dens Betydning.

2. Joseph og Marie lydig, (a) overværer altid denne Højtid og de Love, som følger dermed.
3. Jesus overværer Højtidsfesten, (a) hans Alder ved denne Lejlighed. Hans Alders Betydning som en jødisk Dreng, (b) han bliver i Templet. Lytter til de Skriftkloge og de Lærde. Han sporger og svarer Spørgsmaal.
4. Jesus savnet af Joseph og Marie, (a) de leder efter ham og finder ham i Templet, (b) hans Svar paa Maries Spørgsmaal, (c) bekymrer sig ikke. Altid lydig — følger med dem hjem.

Af denne Lektie lærer vi, at Kristus lige fra ganske ung var opfyldt af det Ønske at forberede sig til sin store og betydningsfulde Gerning, men paa samme Tid var han lydig overfor sine jordiske Forældre.

26. Maj.

JESUS BESØGER JOHANNES DØBEREN OG BLIVER DØBT.

Tekst: Matt. 3. Kap.; Luk. 3: 1—22.

Behjælpelig Oversigt:

1. Johannes viser sig i Judæas Ørken, (a) lever et simpelt eller beskedent Liv, (b) forkynder Omvendelse, (c) døber omvendte Syndere.
2. Jesus kommer til Johannes, (a) forlanger at blive døbt, (b) Johannes formener ham det, (c) Jesus gør ham forstaaelig med Nodvendigheden af Daabens Udførelse.
3. Jesus døbes af Johannes.
4. Den Helligaand kom over Jesus.
5. Gud anerkender Jesus som sin Søn.

Af denne Lektie lærer vi, at hvor fuldkommen Jesus end var, og hvor unødvendigt det end for hans egen Person var at blive døbt, viste han Lydighed, »for at fuldkommengore alt, hvad Ret er«. Lydighed til Guds Bud og Love er den eneste Maade, hvorpaa vi kan erholde fuldkommen Glæde og Lykke.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

19. Maj.

DRØMMEREN JOSEF.

Tekst: 1. Mos. 37. Kap.

1. Jakobs Familie, (a) hvor boede de?
2. Josefs mærkelige Dromme.
3. Josefs Brødres Misundelse, (a) deres daarlige Handlinger.

26. Maj.

MØDRENES BETYDNING.

Denne Lektie skulde egentlig have været behandlet den 12. Maj, men da der denne Dag udføres specielt Program,

kan denne Lektie udmærket behandles af Børnenes Klasse. Passende Historier, Sange og Fortællinger kan ved denne Lejlighed gives til Børnene, blot de gives saaledes, at de har til Følge, at Børnene gaar hjem med den Følelse at være flinkere overfor Moder og Fader.

DEN HØJERE LOV.*

»Men jeg siger eder, I, som hører: Elsker eders Fjender, gøre dem godt, som hader eder; velsigner dem, som forbander eder, og beder for dem, som krænker eder. Den, som slaar dig paa den ene Kind, byd ham ogsaa den anden til; og den, som tager Kappen fra dig, formen ham heller ikke Kjortelen. Giv enhver, som beder dig; og af den, som tager, hvad dit er, kræve du det ikke igen. Og som I ville, at Menneskene skulde gøre imod eder, ligesaa skulle ogsaa I gøre imod dem.« Matt. 5: 38—42; Luk. 6: 27—31.

Vi har i de tidligere Lektier talt om Mesterens Venskab, Mesterens Kærlighed til Børn og til den omvendte Synder. I denne Lektie vil vi betragte den højere Lov.

Vi kan alle blive enige om, at Verden er i Ulave, at der er noget, som gør sig gældende, som ikke burde finde Sted; men paa samme Tid véd vi ogsaa, at »den gyldne Regel«, som er citeret i Begyndelsen af denne Lektie, vil være det eneste Middel, hvorved denne syge Verden kan helbredes. Mesterens Evangelium havde til Hensigt at ophøje, forædle og opbygge Mennesket, faa det til at blive sit Ansvar bevidst og handle derefter.

Denne gyldne Regels herlige Løfter kan ikke sammenlignes med nogen af denne Jords Herligheder. Det er ikke blot noget smukt at tænke paa eller Fantasi, som forsvinder i Luften. Menneskehedens Fremskridt og Verdens Fred hviler paa Mesterens evige og fundamentale Love.

Verden er frit stillet med Hensyn til Valget af, hvilke Bud de ønsker at følge, men Resultaterne bliver derefter. Skrifterne viser tydeligt, at Folket har maattet bøde mange Gange, fordi de ikke lyttede til Guds Profeters Ord. Det kunde se ud til, at den samme Dumhed har været begaaet gennem alle Tidsaldre lige indtil vor Tid. Hvor længe vil det vare, inden vi lærer at antage Herrens Ord, som de gives til os som Tiderne kommer.

Spørgsmaal:

1. Hvorfor kaldes Kærlighedsloven for den højere Lov? Fortæl, under hvilke Omstændigheder den var givet. Hvorfor blev Loven givet?

---

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 19. og 26. Maj.

2. Hvad menes der med »Øje for Øje og Tand for Tand«?
3. Hvad vilde Virkningen være, om Lærdommen »de stærkeste faar deres Ret« blev praktiseret?
4. Med hvilken Aand skulde Meningsforskelligheder mellem Nationer ordnes?
5. Hvad er Hensigten med Mesterens Evangelium, som forklares i denne Lektie?
6. Hvorledes leder Evangeliet efter den enkelte for at opbygge ham?
7. Hvad vilde — efter Deres Mening — være Resultatet, om Graadighed og Selviskhed blev drevet ud af Menneskenes Hjerter? Hvorledes kan dette gores?
8. Vilde en omhyggelig Selvanalyse af Dem selv vise, at De tror paa den hojere Lov?
9. Hvis ikke — forsoger De at paatage Dem et andet Menneskes Skikkelse?
10. Hvad er Resultatet, om De gjorde?
11. Hvis »den gyldne Regel« blev praktiseret, hvorledes vilde det influere paa (a) Skatter, (b) verdslige Love, (c) Strejker, (d) Barnerøveri og (e) Krigsforberedelser?
12. Nævn nogle Vanskeligheder, som er kommet (a) i Pressen og (b) i Samfundet, som ikke vilde have fundet Sted, om den hojere Lov blev praktiseret.
13. Hvorledes kan Skuffelser være Aarsag til fornyet Mod?
14. Hvorledes kan Modgang gore os stærk?
15. Hvorledes helliger Lidelser Sjælen?
16. Vis, at en stor Tro paa Gud har stor Indflydelse i Verden.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. BordingA/S